

“El sacerdot ha de ser suport, consol i esperança”

Carles Trullols Durán va néixer a Barcelona fa 32 anys.

Arquitecte de professió, és un dels 34 nous sacerdots ordenats pel Prelat de l'Opus Dei el passat 27 de maig a Roma.

09/06/2006

Abans de preparar-te per al sacerdoci vas estudiar la carrera d'Arquitectura a la Universitat Politècnica de Catalunya. Com ha

estat la teva trajectòria professional?

Ja des de jove vaig viure en un ambient familiar -el meu pare és Arquitecte i la meva mare decoradora- on es respirava una estima per l'art, la bellesa i l'arquitectura. Sempre em fascinaven tant les grans ciutats com les formes materials d'organització de la societat i els seus edificis, on tantes vegades percebia una connexió pràctica entre la tècnica i les necessitats de l'home, des de les més elementals fins a les més sofisticades. Veia en l'arquitectura una síntesi entre les humanitats i el saber tècnic que m'atreia molt. I em vaig decidir a cursar la carrera d'Arquitectura a l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona.

Després em vaig traslladar a viure i treballar a Roma. Per a un Arquitecte entrar en contacte directe amb les

fonts de la cultura clàssica i amb tantes obres mestres de l'art i de l'arquitectura de tots els temps ha estat molt enriquidor. El sol fet de passejar pels seus carrers ha estat per a mi un continu aprenentatge.

No obstant això, en la pregària personal vaig percebre que Déu potser tenia altres plans de futur diferents als que jo havia imaginat inicialment, fins que em vaig decidir a respondre a la crida del sacerdoci, i estic molt content d'haver-ho fet. A més, no dubto que tota la formació humana i tècnica que he adquirit ha estat molt enriquidora i que la podré aplicar en certa manera a la meva nova tasca professional, però amb un material molt més noble, com són les ànimes de totes les persones que busquen a Déu.

Què significa per a tu el sacerdoci?

Com una vegada vaig llegir, parafrasejant a sant Josepmaria, el

sacerdot és per a la gent el Crist que passa. Per això el sacerdocí vol dir facilitar contínuament els mitjans de salvació a tot el món, és a dir, la Paraula de Déu i els sagraments. No obstant, primer cal procurar buscar la santedat personal, intentar anar per endavant Aquí rau part important de l'eficàcia del sacerdot: la identificació amb Jesucrist. És molt encoratjador i exigent alhora, però al mateix temps saps que Ell t'ajudarà.

De la labor que se't presenta, què t'il·lusiona més?

La labor que em vindrà a partir d'ara podríem dir que serà tot menys una feina avorrida. No se m'escapa que tantes vegades el sacerdot ha de ser suport, consol i esperança, sobretot en el contacte amb els problemes i misèries que tots tenim. Així com per a un metge és gratificant veure com tants malalts recuperen la salut a través de les seves mans, sense que li

falti per això l'esforç i el cansament, al sacerdot li commou palpar com a través del sagrament de la Confessió tanta gent recupera la salut espiritual, l'amistat amb Déu i la felicitat. Això és el que més m'il·lusiona.

També m'entusiasma la idea que el treball del sacerdot és sempre fructífer, malgrat els defectes i mancances personals, sempre que procurem lluitar contra ells, és clar. És Déu qui constantment dóna l'eficàcia. Això no significa paradoxalment, seria il·lús pensar-ho, que hagin de veure's sempre els fruits... Això no succeeix així en altres camps professionals. Tot el món ha tingut alguna vegada l'experiència d'haver dedicat un temps i esforç a algun treball que després ha resultat inútil.

Què els diries tu als joves que es plantegen aquesta mateixa vocació?

Que els ha tocat la loteria. I que no es preocupin de totes les dificultats que puguin aparèixer a la vista, perquè Déu no juga amb nosaltres. Si ens demana alguna cosa tan desproporcionada per a les nostres qualitats, ens donarà també, en el seu moment oportú, tota la gràcia i ajuda necessàries.

Has estat testimoni a Roma de la mort de Joan Pau II i l'elecció de Benet XVI. Quines van ser les teves impressions?

La veritat és que mai no havia imaginat que algun dia presenciaria uns esdeveniments d'aquesta magnitud. Penso que no tenen comparança. Ja només pensar en els últims dies del Papa, amb la televisió pública suspenent els anuncis per respecte, milers de persones i

famílies resant el rosari a la plaça de sant Pere davant la seva finestra i vetllant les nits durant l'agonia, m'emociono. Amb la seva mort vaig experimentar un gran dolor, i al mateix temps tenia el convenciment que es troba ja en el Cel. Vaig palpar la unió de tota l'Església entorn el Papa.

L'únic sant pare que he conegut des que tinc ús de raó ha estat Joan Pau II. La història dels Conclaves només la coneixia pels llibres. Presenciar en directe l'elecció del Cardenal Ratzinger va ser per a mi una altra experiència important. Penso que el proper viatge de sant Pare a València és una oportunitat d'or per a manifestar-li l'afecte i l'amor amb la nostra presència, però sobretot amb l'oració,. L'afecte que a qualsevol li hagués agradat manifestar si hagués pogut estar a la fumata blanca de sant Pere. Ara, és el moment d'expressar-ho. Jo em proposo

sobretot resar més per ell i tractar
d'acostar Déu més persones.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/el-sacerdot-
ha-de-ser-suport-consol-i-esperanca/](https://dev.opusdei.org/ca/article/el-sacerdot-ha-de-ser-suport-consol-i-esperanca/)
(07/08/2025)